

31. neděle v mezidobí C

*Vždyť ty miluješ všechno cos udělal,
neboť kdybys něco nenáviděl,
nestvořil bys to. (Mdr 11,24)*

První čtení

Kniha Moudrosti 11,22 – 12,2

Pane, celý svět je před tebou jako prášek na vahách, jako kapka rosy, která zrána padá na zem. Ty však máš slitování se vším, protože můžeš všechno, a jsi shovívavý k hříchům lidí, aby dělali pokání. Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to. Jak by něco mohlo trvat, kdybys to nechtěl, nebo se uchovat, kdybys to nepovolal k bytí? Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce, milující život, neboť tvůj nepomíjející duch je ve všem. Proto zbloudilé trestáš ponenáhu a napomínáš tím, že jim vyčítáš to, čím hřešili, aby zbaveni své špatnosti věřili v tebe, Pane.

Druhé čtení

2. Soluňanům 1,11 – 2,2

(Bratři a sestry!) Bez přestání se za vás modlíme, aby vás učinil náš Bůh hodnými dober, ke kterým vás povolal, a svou mocí zdokonalil, že budete mít vždycky zálibu v (konání) dobra a vaše víra (aby se projevovala) skutky. Pak bude jméno našeho Pána Ježíše oslaveno skrze vás, a vy (budete oslaveni) skrze něho podle milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista. Pokud jde o dobu, kdy přijde náš Pán Ježíš Kristus a kdy se my u něho shromáždíme, prosíme vás: nenechte si tak snadno poplést hlavu, či se dokonce polekat nějakým proroctvím nebo listem prý od nás poslaným, jako by ten den Páně měl už nastat.

Evangelium

Lukáš 19,1-10

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam jistý člověk, jmenoval se Zacheus. Byl to vrchní celník, velmi bohatý. Rád by uviděl Ježíše, jak vypadá, ale nemohl, protože tam bylo plno lidí a on byl malé postavy. Běžel napřed a vylezl na fíkovník, aby ho uviděl, protože tudy měl procházet. Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru a řekl mu:

"Zachee, pojd' rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě." On rychle slezl dolů a s radostí ho přijal. Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: "Vešel jako host k hříšníkovi!" Zacheus se zastavil a řekl Pánu: "Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli jsem někoho o něco ošdil, nahradím mu to čtyřnásobně!" Ježíš mu řekl: "Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo."

K zamyšlení

Dnešní čtení z Bible hovoří o hříšnosti a zkaženosti lidí (1. čtení), o jejich ohroženích a slabostech (2. čtení), spojují zatracení s hříšností (evangelium), přesto však neponižují člověka strachem z odplaty a trestu, ale připomínají Boží odpuštění a podporu.

Zacheus, malý, bohatý člověk z Jericha, kterého se všichni báli, protože vybíral daně pro okupantskou moc a sám při tom jistě nepřišel zkrátka, tento Zacheus se zajímá o Ježíše, protože kamkoliv přijde, zdržuje se mezi hříšníky. A Ježíš ho přijímá, volá ho a odchází k němu. Toto setkání změnilo celý Zacheův život.

Otázka, která po přečtení tohoto textu vyvstává, zní: Jak se vypořádáme se stinnými stránkami našeho života? Chápeme toto evangelium jako velmi osobní poselství určené pro nás, kdy Ježíš přišel, aby zachránil to ztracené v nás? Při tom se musí jasně objevit otázka, jak máme zacházet s vlastními hříchy. Zahrňme je jako věřící lidé s důvěrou do našeho setkání s Kristem, s jistým přesvědčením, že u něho najdeme odpuštění a že se Kristus, stejně jako u Zachea, dotkne našeho nitra, změní celý náš život a daruje nám životní radost? Nebo nebereme naše viny vůbec vážně, neomlouváme je neustále našimi dobrými a trefnými argumenty, neskrýváme je za obecné společenské mínění, nebagatelizujeme je a nekrácíme tak jistě s ostatními bez milosti k soudu? Tak nepoznáme naše osobní zapletení se do pavučin viny. Naše společnost zná nepřeborné množství omluv. To není jen nebiblické a nekřesťanské, ale hluboce nelidské. Prohlubujeme a zapíráme hříchy, které nás v našem nitru tíží.

Tím se však ochuzujeme o jednu velkou šanci: kdo není připraven postavit se tváří tvář vlastní vině a přijmout ji, ten nikdy nepocítí útěchu opravdového a hlubokého odpuštění. Neboť břemeno, které nechci přiznat, také nemůžu s důvěrou předat. Toto břemeno mně bude nadále tížit, i kdybych ho odložil. Křesťanské pojmání viny není v žádném případě omezování osobní svobody, ale tuto svobodu zachraňuje, jelikož osvobozuje od přetížení. Setkání s milosrdenstvím a připraveností odpouštět, jak nám Bůh nabízí v Ježíši, nás chce povzbudit, abychom neutíkali od vlastních provinění, abychom nechali Ježíše dotknout se našeho nitra a nechali ho, aby nám odpustil. Uspokojení nám přinese teprve usmíření nás se sebou samotnými. Toto vnitřní štěstí a lásku budeme moci předávat ostatním. Tak nebudeme obviňovat i ostatní "viníky" (kdy nám bylo ostatními ubližováno), ale budeme se spoléhat na Boží milosrdenství a odpuštění. Tímto způsobem může mezi námi křesťany růst opravdové bratrské společenství, protože Bůh tak sám nejedná! Dveře, které se před tím zdály být zavřené, se otevírají, neboť člověk se mění skrze přijetí a ocenění, ne skrze vůli a donucení. Neočekávaná setkání mohou nám i ostatním poskytnout obrácení, proměnu, svobodu a nový život.

Zacheus je pro nás postavou, která nám dodává odvahy neustále hledat setkání s Kristem. Ježíš vešel do jeho domu a přeměnil ho ve šťastného člověka prodchnutého Bohem; podobně chce proměnit i nás!